

Seixanta-dos jueus perduts al Pirineu fugint dels nazis

JORDI PUIG

Floreal Barberà explica, en primera persona, la seva intervenció en el salvament de 62 jueus de la persecució nazi a finals de la Segona Guerra Mundial.

Transcripció de Xavier Montanyà.

Corria l'any 1944. Jo tenia 23 anys i em buscava la Gestapo. Madame Cassagnavère, responsable de la Creu Roja a Tolosa, m'oferí d'amagar-me en un convent de trapencs o participar en una missió de pas de frontera cap a Espanya.

Vaig acceptar la missió. Era una aventura i, a més, podria retrobar-me amb el meu germà, empresonat a Barcelona des del 1940, i portar-lo a França. Jo no ho feia per diners. No em pagaven a

tant la peça, com a molts guies francesos.

La missió estava organitzada per la Organisation Juive de Combat (OJC), un organisme de les Forces Françaises de l'Interior, la Resistència pròpiament dita. La meua funció era integrar-me en un grup de combatents jueus que passava clandestinament cap a Espanya pel Pirineu i encarregar-me de la seguretat d'un d'ells, un tal Dika. Vaig suposar que era un home important, però desconeixia la seva verdadera identitat, com era lògic.

Anys més tard, vaig saber que es tractava del capità Jules Jefroykin, fundador de l'OJC i molt buscat per la Gestapo.

Morel, de nom real Jacques Roitman, cap regional de l'OJC, em va donar unes ordres secretes i molt precises, sobre la missió: "En cas d'enfrontament amb els nazis a la muntanya, abandoneu tothom i us salveu els dos", em va dir. Jo no els importava res, és clar, però anava amb Dika, que era un peix gros. I va afegir que Dika no podia caure viu en mans dels alemanys. Més clar no podia ser. De tota manera, jo també tenia clar que no em podia deixar agafar viu.

La missió. A finals d'abril de 1944, em van indicar que, el dia tal a l'hora tal, havia de prendre un tren a Tolosa i després un autobús cap a Saint Girons. Durant el trajecte, havia d'estar atent per baixar-me'n quan ho fes un senyor que responia a una determinada descripció. I així va ser.

En mig de la carretera, el senyor es va aixecar i tres o quatre més vam fer el mateix. Vam baixar de l'autobús i un cop hagut marxat ens vam saludar, sense creuar gaires paraules. Ens va guiar, pel bosc, muntanya amunt, fins arribar a un pla, on ja hi havia força gent esperant. Allà em van presentar Dika. Ens van distribuir el menjar: terrossos de sucre, xocolata, un tros de cansalada molt gruixuda i una cantimplora d'aiguardent. Era menjar per poc temps.

Semblava com si tinguessin previst que la cosa durés només un parell de dies. També ens vam repartir unes metralletes Sten. Em va semblar poca cosa, sincerament. Jo em vaig fer amb una metrallera, però també duia la meua pis-

tola Beretta. Érem massa gent i teníem poques armes.

El grup l'integraven dos guies francesos i 62 persones, entre els quals hi havia cinc noies i alguns homes d'edat, que devien ser persones de pes. Un era el sogre de Dika, pare d'Andrea Turasse. Encara recordo el nom perquè era la persona amb qui jo havia de contactar a la tornada. El telèfon era: "Anjou 3805". No l'he oblidat, malgrat les pallisses que em van donar més tard perquè *cantés*.

La marxa. De nit, seguint les instruccions dels guies, vam creuar la carretera de Saint Girons a Foix, en petits grups, de cinc en cinc, molt lentament, vigilant que no vinguessin patrulles. Es va fer interminable. Érem molts. Sentíem sorolls estranys, com si hi hagués ferrers picant. Més tard vam pensar que potser estava preparat per tal de protegir-nos.

L'endemà, en una esplanada dalt de la muntanya, vam descansar una bona estona. Em vaig fixar que els encarregats del comboi parlaven amb els guies francesos, segurament, de diners, perquè els van donar un sobre. Ho feien per interès, no eren gent de l'organització. Els guies ens van dir que Espanya era davant nostre, que ens dividíssim en dos grups per tal de passar amb més seguretat, i que cada grup prengués un camí diferent, els que ells ens indicaven. I se'n van anar. Ens van deixar sols. Sense mapes, ni brúixola. Aquest va ser el començament de la traïció.

La ruta era: pic de Mont Valièr, Barlonguera, Vall d'Aran. La destinació era Esterri d'Àneu. Jo no coneixia aquelles muntanyes, només sabia que a la fonda d'Esterri havíem de trobar un enllaç de l'organització.

Traïts i perduts. Vam constituir dos grups. Un més nombrós que l'altre. Jo vaig decidir, després de comentar-ho amb Dika, que anéssim amb el grup més gran, unes quaranta persones. Vam començar a caminar pel camí indicat. Era molt estret. La pedra era negra, de pissarra. En una roca vaig veure un senyal rodó, pintat blanc i vermell. Allò em va alertar. No eren anys per a fer excursions, francament.

JORDI PLAY

“Quan Dika i jo de nou ens vam retrobar, a París l'any 1957, el primer que li va dir a la meua dona va ser: ‘Si sóc viu és gràcies al seu marit. Però jo també tinc un mèrit: haver confiat en ell.’ Són d'aquelles coses que no s'obliden.”

Estàvem en plena zona reservada. Vaig tenir com una intuïció. Vam caminar hores. Jo em malfiava. Tenia la sensació que la ruta que ens havien indicat no portava a Espanya. Em semblava que anàvem en cercle, que tornàvem cap a França, però per un altre costat. “Aturem el comboi”, vaig dir a Dika. I li vaig explicar les meves sospites. En aquell moment, ell va decidir que jo prengués el comandament. No tenia cap pla. Vaig decidir seguir endavant. El camí s'anava estrenyent. Era com un congost. Em vaig posar davant, amb Dika, a l'aguait per si passava alguna cosa.

En aquell moment, jo ja estava convençut que ens havien traït. Al cap de poc, el camí ens va dur a un prat molt gran. Hi havia una boira molt espessa. De tant en tant, s'aixecava. “Per aquí no passem”, vaig dir. Era massa arriscat.

De lluny vam veure un noi que guardava bestiar. Tres de nosaltres, armats, ens hi vam acostar. El noi es va espantar. “Tranquil, no passa res. On som?”, li vaig dir. “Per aquí esteu tornant cap a França. I allà, en aquell bosc, estan els alemanys”, va contestar.

Ràpidament, vam tornar enrere, però quan estàvem arribant al congost, la boira es va aixecar i els alemanys van començar a disparar. Els vam contestar, sense parar de córrer, i ens vam refugiar

en el congost. Per sort, els alemanys no hi van entrar. Vam girar cua i tots cap enrere a marxa ràpida. Es va fer fosc i va nevar. Ho teníem tot a favor.

Vam arribar al lloc on ens havien deixat els guies. Allà la neu era molt copiosa. Hi havia una cabana on vam passar la nit. Encara quedava menjar. A mitja nit, vaig sortir del refugi. Tot era blanc. Se'm plantejava un greu dilema. Seguir les ordres que havia rebut: endur-me Dika i abandonar el grup, o continuar amb tota l'expedició. Vaig decidir no abandonar ningú, tot i que hagués estat més fàcil. Vaig incomplir les ordres.

Abans que es fes de dia, vam marxar en una direcció absolutament contrària a la ruta que ens havien indicat els guies traïdors. Quan era de dia i el temps era clar, vam veure l'altre grup, després de caminar una bona estona. Ens vam reunir. Érem tots. Hi havia molts camins que podíem seguir, però no sabíem quin havíem de seguir. I els alemanys ens buscaven. Jo suposo que no van disparar més perquè devien saber que Dika era amb nosaltres i el volien viu. El més segur era no seguir cap camí. Vaig ordenar a tota l'expedició d'escalar la muntanya. Era l'única salvació. Va ser una ascensió molt difícil, molt dura. Vam estar tres dies sense menjar, a part que molts es van fer ferides i contusions. L'escalada va ser salvatge, no estàvem preparats. N'hi havia que rodolaven muntanya avall, i havien de tornar a començar.

Jo m'orientava, més o menys, amb el sol i el rellotge. Vam escalar pel pic de Mont Valièr, però que així es deia ho vam saber després.

Un cop dalt, ens vam perdre en la neu. Era molt difícil d'orientar-se i de reconèixer el terreny que trepitjàvem. De vegades, la neu ens arribava a la cintura. Era impossible. El sogre de Dika va morir l'endemà. Era un home gran i no ho va resistir. Va ser un miracle que no morissin més persones. El van voler enterrar i fer unes oracions, però jo m'hi vaig oposar. No podíem perdre temps. La meua responsabilitat era salvar els vius, no enterrar els morts. Sap greu, però és així.

Molts sagnaven, tenien la roba estripada. Va ser molt dur. No sabíem on érem. De fet, per ser sincer, mai no vam saber

on érem. L'únic que jo sabia era que per anar a Espanya havia d'anar cap al sud. Vam arribar a una altra cabana, al pla de Barlonguera. La moral estava per terra. La gent començava a posar-se histèrica.

Menjaven neu, que els cremava la boca. No teníem res més. Van produir-se les primeres baralles per agafar lloc dins la cabana. Cridaven molt. Dúiem una noia en una llitera improvisada. A un el vaig haver de desarmar perquè estava trastocat. Calia prendre decisions. Vaig constituir un grup, per afinitat, els que em van semblar més forts, més decidits. Vam apuntar amb les armes a la resta del comboi per fer-los callar. Era perillós. Els alemanys ens podien sentir. Al principi ens van fer cas, però al cap d'una estona hi tornaven. Era impossible controlar-los. Ho vam deixar córrer i vam sortir de la cabana.

“Dika, vaig dir, estem molt a prop d'Espanya, però aquesta situació no pot continuar. Proposo fer un petit grup, marxar, entrar a Espanya, demanar ajuda i venir-los a buscar.” Ell hi va estar d'acord.

Se m'havia trencat un taló. Un noi, previsor, duia unes espadenyes de recanvi i me les va donar. També em va oferir uns terrossos de sucre. Me'ls vaig menjar de seguida i em vaig marejar. Vam marxar. Un dels nostres va caure en un barranc i el vam haver d'abandonar. Era el segon mort.

Hi havia moltíssima neu. Feia fred. Dika va caure diverses vegades. Jo l'ajudava a aixecar-se. De sobte, em va dir: “No puc més. Fem mitja volta. Tornem a França i entreguem-nos a la policia francesa en el primer poblet que trobem.” Jo vaig dir als altres —érem cinc o sis— que tiressin endavant, que darrere la propera serralada ja estaríem salvats. M'ho inventava, però era el que realment intuïa. En realitat, no volia que sentissin la nostra conversa. Quan ens vam quedar sols, li vaig dir a Dika: “Vostè és el cap; però el cap del comboi sóc jo. Aquí no es rendeix ningú. Tingui'm confiança. Ens salvarem. Com? No ho sé. Però ens salvarem.” I va acceptar.

Quan ens vam trobar a París, l'any 1957, el primer que li va dir a la meua dona va ser: “Si sóc viu és gràcies al seu

marit. Però jo també tinc un mèrit: haver confiat en ell.” Són d'aquelles coses que no s'obliden.

Finalment, vam arribar a l'extrem de la serralada. El paisatge canviava. A la part francesa hi havia molta neu. A la part espanyola, no. Era primavera. Tot era verd. Sens dubte, el que teníem davant era Espanya. Vam veure una cabana i vaques, i fins i tot soldats. De fet, només hi havia una cabana. La resta era un miratge produït per l'esgotament. Ens vam quedar adormits.

Quan vam despertar hi havia dues àligues al costat nostre. Després del que havíem passat, les àligues ens feien riure.

A l'altre costat. Vam desmuntar les armes i les vam llençar, per no entrar armats en territori espanyol. Amb una certa cautela, ens vam acostar a la cabana. Hi havia un home més gran que nosaltres i molt de fum.

En veure'ns, va quedar una mica parat, però no va dir res. Li vaig dir que necessitàvem ajuda, que portàvem dies sense menjar. Ens va oferir pa i llet en abundància. Jo li parlava en francès, barrejant-hi paraules en espanyol. De sobte va dir: “Aquests fills de puta dels alemanys!”, en català. Aleshores, li vaig explicar la veritat.

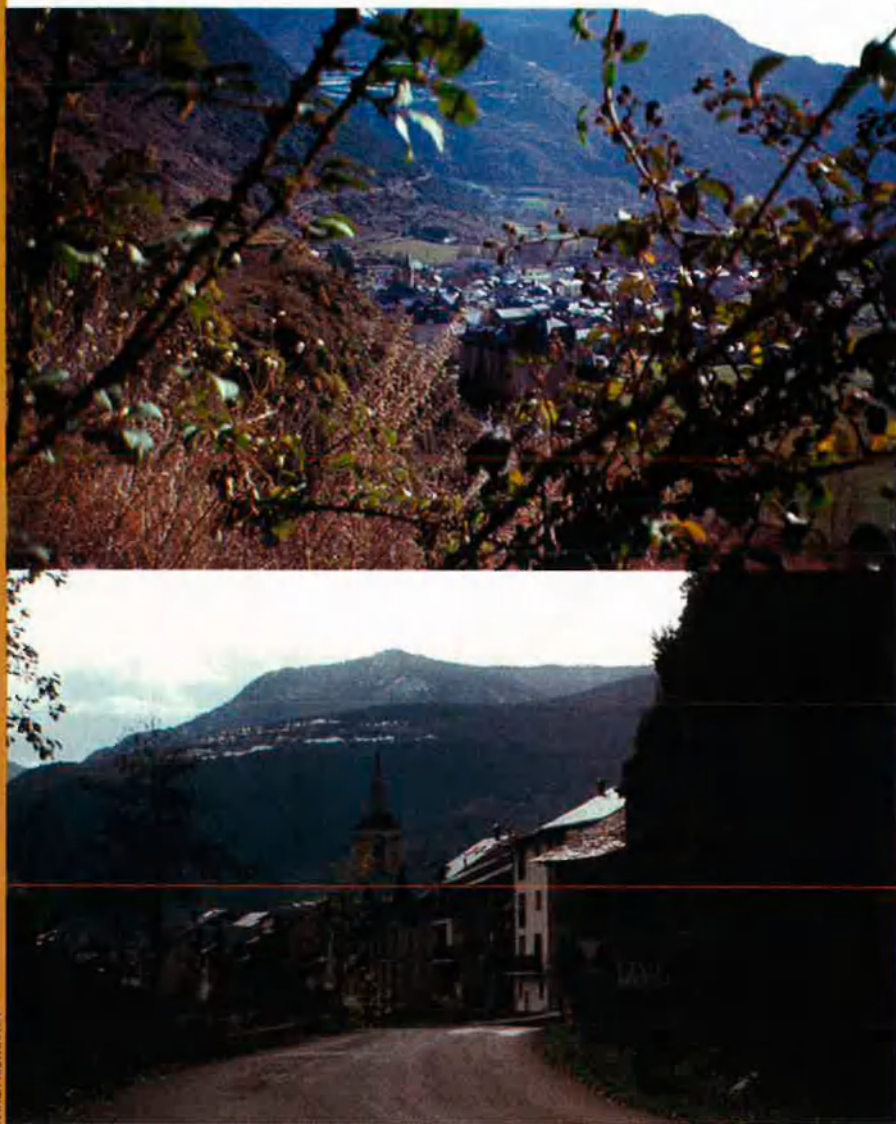
El poblet més pròxim era Montgarri. Vam quedar que ell anava cap allà a buscar ajuda: homes i mules, per anar a rescatar la resta de l'expedició. Jo vaig pujar amb ells per indicar-li on eren els altres. Després, amb els del meu grup, vam tirar muntanya avall fins Esterri d'Aneu. Per casualitat, vam anar a parar on havíem d'anar. Va ser miraculós. Quan érem prop del poble, em vaig avançar fins la primera casa, silenciosament. Miro per la finestra i veig uns guàrdies civils jugant a cartes. Era el *cuartelillo*.

No podíem passar per allà. Vam entrar al poble per un altre costat. Anàrem a la fonda, el lloc on se suposava que ens esperava un enllaç. Però no hi havia ningú.

Aleshores, rebentats com estàvem, ens vam fotre a riure. A fer punyetes! Vam menjar tot el que vam poder i ens vam anar a dormir.

“El sogre de Dika va morir l'endemà. Era un home gran i no va resistir el fred. Va ser un miracle que no morissin més persones. El van voler enterrar i fer unes oracions, però jo m'hi vaig oposar. No podíem perdre temps. La meua responsabilitat era salvar els vius, no enterrar els morts. Sap greu, però és així.”

MAJER MONTANYA

“No sabíem on érem. De fet, per ser sincer, mal no vam saber on érem. L'únic que jo sabia és que per anar a Espanya havia d'anar cap al sud.”

[...]

“Finalment, vam arribar a l'extrem de la serralada. El paisatge canviava. A la part francesa hi havia molta neu. A la part espanyola, no. Era primavera. Tot era verd. Sens dubte, el que teníem davant era Espanya.”

I la policia espanyola. A mitjanit, truquen a la porta. Era la policia espanyola. Els vam explicar un conte, que érem francesos, que ens havíem perdut, etc.

Els recordo omplint els atestats, picant a màquina amb dos dits. No entenien res de res. Però el més divertit era la cara que van posar quan va començar a arribar, mica en mica, la resta del comboi. Bruts, esparracats, ferits,...

Semblava un exèrcit derrotat. Els policies estaven bocabadats. Mai no havien vist una cosa igual. Jo tampoc. Érem 60 persones, gairebé vam ocupar tot el poble. A la noia ferida la van portar a l'hospital de Viella. I van seguir fent atestats a dojo. No donaven l'abast.

Dika va fer una telefonada a Barcelona. L'endemà es van presentar a Esterri el doctor Samuel Sequerra, director de l'American Joint Distribution Committee a Barcelona, d'ajuda als apàtrides, en Cruspinera i el doctor Schwartz. Vam caminar per la carretera per parlar amb tranquil·litat. Ells van felicitar Dika, ja que donaven l'expedició per perduda. Jo vaig fer mitja volta i me'n vaig anar. No per fer-los una descortesia, sinó pensant: “ja s'ho couran ells mateixos.” Dika em crida, em fa tornar, i els diu: “No és a mi que cal felicitar, sinó a França, que, a més, no és dels nostres.”

Els van subornar els guàrdies perquè canviessin tots els atestats. Calia que tinguéssim menys de vint o més de quaranta-cinc anys per evitar l'edat militar, cosa que no corresponia al nostre físic.

Vam anar cap a Lleida. Allà, a la Jefatura de Policia, ens van fer un interrogatori com cal. Els interessava saber per on havíem passat. Eren informacions que ells, després, passaven als alemanys. Cadascú explicava un lloc diferent.

Ens van ficar a tots a la presó, però l'American Joint em va donar diners per comprar cartrons de tabac i bon menjar, que ens portaven calent d'una fonda. Dika i jo en vam sortir en pocs dies. Ens van portar cap a Barcelona. Un altra vegada a Jefatura. Jo era francès, el meu nom fals era François Buhler i l'organització ho havia muntat tot molt bé perquè no ens passés res. Ens van instal·lar en pensions, ells havien d'anar cap a Àfrica del Nord, però jo volia retrobar-me amb el meu germà i anar-nos-en cap a França.

I així va ser. Em van encarregar una altra missió, però a la Cerdanya em van detenir el mes de juliol del mateix any 44, i vaig estar a les presons de Girona i de Barcelona, fins el Nadal del 1945. El meu germà Calixto Barberà, després d'haver estat a La Model del 1940 al 44, també va ser detingut amb mi, i va patir un any i mig més de presó.

Vaig retrobar Dika, Jules Jefroykin, i Jack Svita, un altre combatent jueu que anava amb nosaltres, a París, a la seu de l'OJC-FFI, el març del 1946. A la resta d'integrants de l'expedició no els he vist mai més.